



سهمیه های معین شده ی ارث را به صاحبان آنها بدهید. و باقیمانده ی آن را به نزدیکترین خویشاوندِ مردِ میت بدهید.

از عبدالله بن عباس رضی الله عنهما روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «أَلْحِقُوا الْفَرَائِضَ بِأَهْلِهَا، فَمَا بَقِيَ فَهُوَ لِأَوْلَى رَجُلٍ ذَكَرٍ»: «سهمیه های معین شده ی ارث را به صاحبان آنها بدهید. و باقیمانده ی آن را به نزدیکترین خویشاوندِ مردِ میت بدهید». و در روایتی آمده است: «افْسِمُوا الْمَالَ بَيْنَ أَهْلِ الْفَرَائِضِ عَلَى كِتَابِ اللَّهِ، فَمَا تَرَكَتْ، فَلْأَوْلَى رَجُلٍ ذَكَرٍ»: «مال [باقی مانده از میت (= ما ترک)] را بر مبنای قرآن، بین کسانی که سهمیه های مشخص دارند تقسیم کنید؛ و هر چه بعد از این سهمیه ها باقی ماند، به نزدیکترین خویشاوندِ مردِ میت بدهید».

[صحیح است] [متفق علیه]

رسول الله صلی الله علیه وسلم به کسانی که مسئولیت تقسیم میراث را بر عهده دارند دستور می دهد مال باقی مانده از میت را با تکیه بر شریعت، بین مستحقان آن تقسیم کنند؛ همچنان که الله متعال بیان داشته و اراده ی او رفته است؛ بنابراین باید سهمیه های مشخص شده در قرآن، داده شود که عبارتند از: دو سوم، یک سوم، یک ششم، یک دوم، یک چهارم و یک هشتم؛ و پس از داده شدن سهمیه های مذکور، هر چه باقی ماند به نزدیک ترین مرد خویشاوند میت داده می شود که در اصطلاح به آن عصبه می گویند.

<https://sunnah.global/hadeeth/fa/show/5887>



النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

